

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 526/2025
06.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владисаве Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Симоновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, кога заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2025/2024 од 11.10.2024. године, у седници одржаној 06.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизија тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2025/2024 од 11.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2025/2024 од 11.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3561/23 од 05.04.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име накнаде нематеријалне штете због задобијене повреде на раду при обављању службене дужности исплати на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 80.000,00 динара, док је за већи износ од досуђеног, а до траженог износа од 200.000,00 динара, тужбени захтев одбијен као неоснован са законском затезном од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 240.100,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2025/2024 од 11.10.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Чланом 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. О основаности захтева за накнаду нематеријалне штете одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се објективне одговорности и примене чланова 154., 173. и 174. Закона о облигационим односима и члана 164. Закона о раду, а код утврђења да је тужилац као запослени код тужене претрпео повреду на раду када је обављао своју службену дужност и да за насталу штету постоји искључива одговорност тужене. Наиме, нижестепени судови су оценили да тужиоцу припада право на накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности применом члана 200. ЗОО, оценом свих околности од значаја за доношење одлуке о висини накнаде нематеријалне штете, водећи рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи ова накнада. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично - правној ситуацији. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка не представљају разлог за изузетну дозвољеност ревизије по члану 404. ЗПП. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних односа. Међутим, одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних односа ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 14.03.2022. године, а вредност предмета спора је 80.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

У конкретном случају не ради о парници из радног односа у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, па како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то ни ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић